

VAN, AMI JOBBAN ÍZLIK KETTESBEN.

THE PAIRING

a tökéletes párosítás

*fine
selection*

CASEY McQUISTON

CASEY MCQUISTON

THE PAIRING

a tökéletes párosítás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Csak az öröm kedvéért.

„Nem lehet szeretni, s aztán elválni!

Kívánhatja, de nem lehet.

A szerelmet átalakíthatja, elfojthatja, összekuszálhatja,
de soha nem szabadulhat meg tőle.”

– **E. M. Forster: Szoba kilátással**¹

„Ribancüzemmód aktiválva.”

– **Robyn: Fembot**

---

¹ Kádár Melinda fordítása

Így kezdődött

(Theo verziója)

Amikor először csokolom meg Kitet, jalapeño- és sárgabarackíze van. Pont elegendet ittunk ahhoz, hogy bátrak legyünk. Az étteremből pár srác halloweenpartit rendezett a bérelt házukban Cathedral Cityben, és van egy szemetesvödör az asztalon, tele valami gyanús puncsitalal. Huszonkét évesek vagyunk, vagyis épp abban a korban járunk, amikor puncsot inni a kukából még zseniális ötletnek tűnik, nem pedig ördögi csapdának. Én még dobtam bele pár lötytyintésnyi sárgabarackos brandyt a bárpultból, hogy enyhítsem a hatást.

Négy hónapja költözött Kit ide hozzám, Palm Springsbe, és azóta dumálunk arról, hogy minek öltözzünk halloweenkor. Ribancos M&M's figuráknak? Ralph Macchióának és a gonosz csávnak a *Karate kölyökből*? Kit bedobta, hogy legyünk Sonny és Cher – ő Cher, én pedig Sonny. Talált egy tökéletes, selyemből varrt, testre tapadó ruhát egy bizományiban LA-ben, és még arra is megkért, hogy tuszkoljam bele egy derékeszorító fűzőbe, mielőtt belebújik, mert Kit minden poént halálosan komolyan vesz. Még a puncs sem tudja elnyomni az érzékszerveimet: élénken tudatában vagyok annak, hogy az ujjam a bőréhez ér.

Később, amikor pizzát eszünk a dohányzóasztalunkról, Kit úgy dönt, ideje végre beszélni róla.

Egyszer sem hoztuk szóba, amióta visszatért Kaliforniába az egyetem miatt, és újra sülve-főve együtt lógunk, mintha el sem váltunk volna – szépen visszatalálva a közös szívverésünkhöz. Theo-és-Kit, Theo-és-Kit, Theo-és-Kit. Annyira magától értetődően együtt dobogtunk, hogy már nem is beszéltünk arról, miért szakítottunk korábban.

Kit rám néz egy extra jalapeños, sajttal töltött szélű pizzaszelet felett, és megkérdezi:

– Miért nem akartál soha elmenni Oklahoma Citybe?

Majdnem rávágom, hogy *azért, mert Oklahoma City szar*. De igazából a hely sosem számított – csak az ígéret. Tizennégy évesek voltunk. Egy esztendő telt el azóta, hogy Kit anyukája meghalt, és az apja úgy döntött, az egész család New Yorkba költözik. Kit meg én elővettünk egy térképet, és megkerestük a Rancho Mirage és Brooklyn közti távolság felezőpontját. Ez volt Oklahoma City. Megígértük, hogy minden nyáron ott találkozunk. De aztán mindig találtam valami kifogást – az egyik szármalmasabb volt, mint a másik.

Kit barna szeme úgy csillog az állólámpa fényében, a hülye Cherparóka alatt, hogy elmondom neki az igazság egy részét: amikor elment, akkor jöttem rá, hogy belezúgtam a legjobb barátomba. De addigra ő már nyolcszáz kilométerre volt, túl messze ahhoz, hogy igazán számítson, miközben az első randijairól mesélt a telefonban – és ez kegyetlenül fáj. Oklahoma City összetörte volna a szívem.

– Sajnálom – teszem hozzá. – Szemétség volt. Szemét voltam.

– Ó! – Mindössze ennyit felel.

– De már totál túl vagyok rajta – hazudom. Soha nem voltam még ennyire a hatása alatt. Azt hittem, ha együtt élünk, az jó kis terápiás

sokk lesz, mert hát senki sem tud szerelmes maradni a legjobb barátjába, miután végignézte, ahogyan nap mint nap vakarózik a mackónadrágjában. De ha lehet, akkor most még jobban bírom Kitet, mint valaha. – Úgyhogy emiatt nem kell aggódnod. Nem fogok rád nyomulni vagy ilyesmi.

Kit leteszi a pizzáját, és rám néz. Ragasztott bajusz van az arcomon, a hajam befonva, hogy beférjen a bili fazonú paróka alá. Elmosolyodik, hátratűri Cher fűrtjeit a fülénél, és azt mondja:

– Én is szerelmes voltam beléd.

– Hogy mi?

– Mármint akkoriban.

Bólintok, igyekszem egyenletes hangon válaszolni.

– Aha. Akkoriban.

Nevet, úgyhogy én is nevetek, aztán visszaváltok Sonny és Cher szerepébe, hogy ne hallatszódjon, milyen furán szól a nevetésem. A nappaliban táncolunk az *I Got You Babe*-re, zsíros szájjal, míg a kezem meg nem érinti Kit fűzőbe szorított derekát.

A két ujjam közé fogom az egyik vékony, fényes mütincset. Úgy érintem meg, hogy közben nem érintem meg. Kit felemeli a kezét, és lekapja a bajuszomat.

– Mi lenne, ha kipróbálnánk? – kérdezi halkán. – Csak egyszer. Hogy megtudjuk, milyen lenne.

Nem sokkal később ott találok magam a legjobb barátom ágyában, és addig csókolom, amíg el nem szédülök. Csak hogy megtudjam, milyen lenne.

A szívem mélyén tudom, hogy ez mindent örökre meg fog változtatni. Lehet, hogy rossz döntés, lehet, hogy totál elcseszett dolog hagyni, hogy ez megtörténjen, miközben pontosan tudom, hogy mit érzek – és mit *nem* érez ő –, de hát Kit ilyen. Imád örömet okozni az

embereknek, és amikor az arca a két lábam közé kerül, én jól érzem magam. Olyan jól, hogy az már szinte fáj.

Másnap reggel majd nevetni fog rajta, és mindenki, akit valaha az ágyamba viszek ezután, Kit szellemével fog megküzdeni a figyelmemért.

Reggel fahéj, vaj és élesztő illata lengi be a konyhát, Kit a mosogatónál áll. Azt a kötenyt viseli, amit akkor vettem neki, amikor elautóztunk a Santa Maria-völgybe, hogy megnézzük, tényleg olyan nagy szám-e ott a barbecue. Az áll rajta: EZ A PASI TUDJA, MIT LEHET KEZDENI EGY KOLBÁSSZAL.

Az asztal megterítve két főre, a friss sütemény még gőzölög, a cukormáz csillogva csorog le az aranyló tésztáról. Kit minden hétvégén süt, és évek óta próbálja megtalálni a tökéletes fahéjas csiga receptjét.

Sok mindent megfogadtam, amikor előző este elaludtam mellette. Hogy laza leszek. Hogy csak poén volt. Két régi barát, akik beváltak egy kis múltidéző dugást a régi, szerelmes kölykök emlékére.

Rám mosolyog a mosogatóból, a nyakán ott a harapásnyom, amit én hagytam. Én pedig azt mondom neki:

– Hazudtam. Soha nem tettem túl magam rajta.

Kit hosszan fújja ki a levegőt. Elzárja a vizet. Aztán kimondja a lehető legcsodálatosabb mondatot.

– Én sem.

Így lett vége

(Theo verziója)

Egy dildó köröz a csomagkiadó szalagon.

Nem az enyém. Nem mintha nem hoztam volna magammal egyet, de Kit sosem pakolna olyan hanyagul, hogy a miénk csak úgy kipotytyanjon a bőrdömből, és végigguruljon a poggyászfelvétele. Az ilyen dolgokkal kapcsolatban szigorú szabályok vannak érvényben.

Egyedül állok a londoni Heathrow reptéren, és nézem, ahogy a dildó körbe-körbejár. Lila, nem túl hosszú, de a vastagsága tiszteletet követel. A negyedik kör után végül odalépek, felkapom a táskámat a szalagról, de nem indulok el a kijárat felé.

Nem tudom, hol van Kit.

Hét, nyolc, kilenc, tíz alkalommal is körbeér a dildó, mire egy kifejeztelen arcú reptéri dolgozó felhúz egy gumikesztyűt, majd kis műanyag tasakba csomagolja és elviszi.

Ránézek az órára: harmincöt perc telt el azóta, hogy Kit elstált. Túl dühös vagyok ahhoz, hogy sírjak, de nagyjából fél órám maradt, mielőtt teljesen és látványosan szétesek. Később majd írok a túraszervezőnek, hogy elmagyarázzam, miért nem jelentünk meg,

hátha visszakapok valamennyi pénzt. Most semmi mást nem akarok, csak hazajutni.

A British Airways jegypultja mellől nézem, ahogy egy zavarban lévő fiatal pár odamegy az elveszett poggyászokhoz, hogy átvegye az elkóborolt dildót. Annyira szerelmesek, hogy még a csomagkiadónál elszenvedett megaláztatást is bevállalják. Elpirulva, egymás vállába nevetve mennek el. Olyan kibaszottul cukik!

A pultnál álló alkalmazotthoz lépek, és azt kérdezem:

– Mikor indul a következő közvetlen járat Los Angelesbe?

Négy évvel később

LONDON

A tökéletes párosítás:

Pimm's Cup és egy teába mártott
scone idegből bekapva

LONDON

– Nem érdekel az sem, ha lepengetsz kétszáz fontot és kivered nekem, Trevor, ki vagy tiltva. – Visszatolom a gyűrtött bankjegyeket a pulton, és édes mosolyt villantok rá. – Menj haza! Dolgozz kicsit magadon! Elég elcseszett a személyiséged, és nem vicces értelemben.

Végül Trevor beadja a derekát, és hagyja, hogy két másik West Ham-drukker kivonszolja a kocsmából, miközben a tömeg ujjong a gól miatt, amit a plafonra vetítve néznek. Az egyik Spurs-szurkoló, akinek Trevor beszólt, hálásan megemeli a korsóját. Megrázom a fejem, a vállamra csapom a törlőrongyot, és lehajolok, hogy végre lekapcsoljam az üres hordót.

– Mindig Trevorral van a baj – sóhajt fel egy pultos. – Totál nyomoronc.

Felhorkantok.

– Minden kocsmában van egy.

A pultos együttérzően rám kacsint, majd hirtelen összevonja a szemöldökét.

– Várjunk csak... te ki is vagy?

– Én... – végre sikerül lekasztanom a hordót, és egy nyögéssel kirángatom a helyéről – Theo vagyok.

– Mikor vettek fel?

– Ó, csak azért engedett be a pult mögé, mert tudok hordót cserélni – bökök állammal a verejtékező főnök felé, aki épp próbálja tartani a lépést a rendelésekkel. Nem volt nehéz rábeszélni egy kis ingyen segítségre. – Nem dolgozom itt. Nem is lakom itt. Két órája szálltam le a gépről. Hé! – Rácsapok a rongyommal egy Spurs-szurkolóra, aki épp felmászna a bárszékre. – Ne csinálj semmi hülyeséget!

A pultos elismerően ráncolja a homlokát.

– Jártál már Londonban?

Elvigyorodom.

– Nem, de sok filmen láttam.

Öszintén szólva, Kalifornián kívül sehol sem jártam igazán. Pár évvel ezelőtt majdnem eljutottam Berlinbe, amikor Sloane, a tesóm ott forgatott, és meghívott, hogy lakjak vele ingyen a szállodai lakosztályában, de... nem, még nem álltam készen. Általában nem érzem jól magam, ha ismeretlen helyen vagy helyzetben vagyok. A Coachella-völgyben éltem le szinte mind a huszonnyolc évemet, mert ott vannak hegyek, sivatag, az égbolt hihetetlenül tágas, a hollók meg akkora, mint a kutyák – és ott már minden bénázási lehetőséget ismerek.

De most készen állok. Azt hiszem... jobban mondva, *tudom*, hogy készen állok. Hónapok óta, miközben sorban peregtek a naptár lapjai, minden egyes izmom feszülten, ugrásra készen várta, hogy kiderüljön, mire vagyok képes. Imádom megtapasztalni, hogy mire vagyok képes.

A Heathrow-n történt katasztrofális reggel óta ez az első külföldi utam, talán ezért is kötöttem ki egy zsúfolt londoni kocsmában, a pult mögött, egy vérre menő meccsnapon. Leszálltam a reptéri vonatról, előttem London – és ahelyett, hogy múzeumokba, palotákba vagy a westminsteri apátságához indultam volna, egyenesen a legközelebbi pub felé vettem az irányt, és máris megtaláltam a helyem. Ez

az én terepem: balhék csillapítása, csapok kiengedése, baráti beszélgetések a Trevor nevű srácoknak, a helyi ivási szokások megismerése, helyi szeszek kóstolása. Úgy tanulmányozom az élővilágot az itatónál, mintha a *National Geographic*-nek dolgoznék. Én vagyok a kocsmák Steve Irwinje.

Az egész utazás alapötlete, amikor még Kit meg én terveztük, pontosan ez volt: a tanulás. Mindig arról álmodoztunk, hogy egyszer saját éttermet nyitunk, és valamelyik este, az ötödik *Fenntartások nélkül* epizód megnézése után, Kit kitalálta: mi lenne, ha elmennénk egy vezetett európai étel- és borkóstoló túrára, ahol végigkóstolnánk a legjobb ételeket, és megismernénk a leghíresebb gasztronómiai hagyományokat – vagyis egy olyan, teljes érzéki elmerülésben vennénk részt, ami inspirálhatná a munkánkat. *Kóstoljuk végig Bourdain sorozatának minden részét*, mondta, én meg újra beleszerettem.

Egy évig spóroltunk, hogy le tudjuk foglalni ezt az utat. Aztán összevesztünk a gépen, Kit lelépett Párizsba, és azóta nem láttam. A pénzt persze nem térítették vissza. Hazamentem az összetört szívemmel, egy bőrrönd méretű, tizennégy éves whiskyvel – amit Palermóban akartunk meginni, együtt – és egy negyvennyolc hónapra érvényes utazási utalvánnyal. Megfogadtam, hogy a negyvenhetedik hónapban egymagam indulok útnak. Kiallok majd a tengerpartra, megiszom a whiskynket, és ezzel lezárom az egész ügyet. Ünnepelesen kijelentem: túl vagyok Kiten. Végleg.

És most itt vagyok: egy pubban, öt percre a Trafalgar tértől, és egy új hordót tuszkolok épp a helyére, bátran, önállóan és pofátlanul szexin – teljesen saját elhatározásból.

Meg tudom csinálni. Én vagyok a Krokodilvadász. Tanulni fogok, élvezni fogom, és hazaviszem mindezt Sommnak, meg a saját konyhámba, ahol majd megalkotom a saját receptjeimet. Kemény leszek,

magabiztos és rátermett. Nem fogom reggelente egy kupacba gyömszölni a cuccaimat, hogy beférjenek a hátizsákba, nem ejtem a telefonomat az Arnóba, és nem hagyom ott (újra) az igazolványomat a reptéri vécé kéztörlő-adagolóján.

És egy pillanatig sem fogom azt kívánni, hogy Kit ott legyen velem.

Alig gondolok már rá.

A bakancsom orrával az utolsó centiken beljebb segítem a hordót, aztán befordítom a csatlakozót, és lenyomom a kart.

– Guinness újratöltve!

Amikor felegyenesedem, látom, hogy a főnök figyel. Az arca vörös, zavart. Meghúzza egy fél korsóval az új hordóból, és átnyújtja nekem.

– Otthon is kocsmában dolgoztál?

Belekortyolok a sörbe.

– Valami olyasmi.

– Hát – folytatja –, akkor nyugodtan befejezheted a műszakot.

Mindjárt vége a meccsnek, de háromkor jön a Liverpool.

– Há... háromkor? – Összeugrik a gyomrom. – Már annyi az idő...?

A bejáratú ajtónál egy szakadt bőrfotel fölött egy skót terrier alakú falóra azt mutatja: tizenhat perc múlva három óra.

Tizenhat perc múlva indul a buszom Párizsba. Tizenhat percem van, különben lekésem a járatot, és egész pontosan másfél kilométer választ el a célponttól, meg egy rakás ismeretlen londoni utca.

Leveszem a vállamról a törlőrongyot, és elkövetem az elképzelhetetlen: egy hajtásra lehúrom a Guinnessst.

– Én... azta – próbálom visszatartani a feltörő böfit, aminek olyan az íze, mint valami ír bosszú. Negyedóra múlva a Russell térnél kéne lennem.

A főnök és a pultos sötéten pillantanak egymásra.

– Húzz bele! – mondja a főnök.

Visszaadom a poharat, és felkapom a hátizsákomat.

– Uraim – tisztelgek. – Megtiszteltetés volt.

Aztán rohanni kezdek.

Valaki visszaránt a járdára, épp, mielőtt elcsapna egy fekete taxi.

– Azt a kurva...! – zihálok, miközben leperreg előttem az életem.

Főleg medencék, koktélshakerek meg sok alkalmi szex. Nem rossz. Nem egy nagy durranás, de nem rossz. Felnézek a megmentőmre: toronymagas test flanelben, szőke hajjal.

– Elfelejtettem, merre kell nézni. Esküszöm, mindjárt elhagyom az országot, és soha többé nem látok itt!

A pasi oldalra biccenti a fejét, mint egy kíváncsi szikla.

– Szerinted angolnak nézek ki? – kérdezi határozottan nem angol akcentussal. Nem skót és nem ír, szóval talán nem sértettem halálra. Finn? Norvég?

– Nem. Tényleg nem nézel ki angolnak.

A lámpa zöldre vált, és ugyanabba az irányba indulunk el. Az kizárt, hogy ez egy flörtölős ismerkedés lenne. Ugye nem egy flörtölős ismerkedés? Nem jönnek be a szakállas fickók. Remélem, nem hegyünk épp.

– Te is a gasztrotúrára jössz? – kérdezi a talán-norvég. A hátizsákjára pillantok. Olyan tereptúrás típus, mint az enyém, bár rajtam kétszer akkorának tűnik. Magas vagyok, de genetikailag nem arra programoztak, hogy hadihajókat toljak vízre valamelyik északi parton.

– Igen, én is! Űristen, de jó, hogy nem én vagyok az utolsó.

– Igen – bólint. – Tegnap éjjel egy domboldalon aludtam. Nem hittem volna, hogy ilyen sokáig tart visszajutni onnan.

– Mármint vissza Londonba?

– Igen.

– Te... oké. – Tízezer kérdésem lenne, de most nincs erre idő. –

Theo vagyok.

Elvigyorodik.

– Stig.

Három óra négykor érünk a Russell térre. Egy idősebb nő – rövid, ősz frizurával és kőkemény tekintettel – épp az utolsó bőröndöt emeli be a csomagterbe. Valószínűleg az lesz a mi buszunk.

– Kell segítség a pakoláshoz, Orla? – szólal meg egy bársonyos hang erős olasz akcentussal. Egy bronzbőrű, feltűnően jóképű arc jelenik meg a busz ajtajában.

– Ne fáradj, szépségem! – feleli Orla ír akcentussal.

– Csak akkor csábíts, ha komolyan is gondold! – mondja a férfi incselkedve, aztán észrevesz minket. – Á, az utolsó kettő! Meraviglioso!

Leugrik a lépcsőről, és London szürkéjéből hirtelen kirobban a nappolyi napfény. Ez csak Fabrizio lehet – a túravezető, akiről az e-mailben írtak. Túlzás nélkül mondom, hogy gyönyörű: sötét haja hullámosan omlik a vállára, borostája tökéletesen simul össze a mellkasig kigombolt ingből kikandikáló szőrzettel. Úgy néz ki, mint az a fickó, aki élete első orgazmusával ajándékozza meg Kate Winsletet egy Szi-cíliában játszódó, válásról szóló filmben.

Lapoz egyet a táblagépén, és rám néz.

– Te biztosan Stig Henriksson vagy.

– Ööö...

Nevetve hátraveti tökéletes fejét.

– Viccelek! Csak vicc volt! Ciao, Stig! – A pasihoz lép, és pusztít nyom a sziklaszerű arcára. – És akkor te leszel... Theodora!

És aztán engem is magához húz, végigsiklik az ajka az arcomon.

– Theo. – A bicepszére teszem a kezem, és pusztít nyomok az arcára, hátha ez ilyenkor a protokoll. Amikor hátralép, mosolyog.

– Ciao bella, Theodora!

Szinte senki nem hív így, de az ő szájából tetszik: *Taj-o-dóóóra* – az *r* hangot elnyújtva, a második *ó*-t meg olyan lassú és gyengéd hangon ejti ki, mintha el akarná vinni iszogatni. Nem bánám, ha ez egy flörtölős ismerkedés lenne.

– Andiamo!

Orla becsapja a csomagtér ajtaját.

– Nagyon sokan vagyunk – mondja Fabrizio a buszon. – Talán hátul találtok még helyet. De van egy mellettem is!

A vezetőülés mellől rálátok az egész buszra: ők lesznek az útitársaim a következő három hét során. Stigre pillantok: csak mi jöttünk egyedül.

Természetesen. Egy ilyen útra nem egyedül indul el az ember. Együtt hajókézni a Szajrán, pezsgővel koccintani, viharos szélben fotózni egymást a tengerparti sziklákon, egy tányérból enni, aztán egész életünkben emlegetni azt az egyetlen, mennyei falatot. Ezek olyan emlékek, amelyekhez két ember kell, nem egy.

Felszegem az állam, és elindulok a folyosón, otthagya a helyet Stignek.

Elmegyek két harsány ausztrál srác mellett, két napellenzős, japánul beszélő idős nő mellett, aztán látok még néhány nyugdíjas párt, két crop topos lányt, pár nászutast, egy közép-nyugat-amerikai anyukát és a látványosan unatkozó felnőtt fiát – míg végül meg nem találom a helyet. Az utolsó sor folyosó felőli ülése üres.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Nem látom jól, ki ül az ablaknál, de semmilyen figyelmeztető jelet nem észlelek. Kényelmesnek tűnő pólót visel kifakult farmerrel, a haja eltakarja az arcát. Talán alszik. Vagy csak úgy tesz, hogy ne üljön mellé senki. Valószínűleg annyira vágyik a társaságra, mint én: semennyire.

Mély levegőt veszek.

– Szia! – szólalok meg a legbarátságosabb hangomon. – Foglalt ez a hely?

Az illető megmozdul, barna hullámos haját hátrasimítja. Egy dolog tűnik fel, mielőtt felém fordulna: festékmaszat a bal kezén, az elsőtől a harmadik ujjpercéig.

Ismerem azt a kezet. Mindig ugyanott lesz foltos a tintától, valami ételtől vagy vízfestéktől.

Kit felnéz, összehúzza a szemöldökét, és megszólal.

– Theo?

Lehet, hogy tényleg elütött egy taxi?

Talán kilapítottak a zebrán, és most a délutáni ingázók gyűlnek körém, azt motyogva, milyen kár, hogy egy ilyen szexi fiatal kis picának az úttest kellős közepén kellett végeznie egy Boots üzlet előtt. A *Sunn*nál már írják is a címlapot: Viszlát, Flowerday!

„Theo Flowerday, Hollywood befolyásos rendezőpárosának legidősebb és legnagyobb csalódást keltő gyermeke elhunyt, miután lelépett a járdáról – a tragédia senkit sem ért meglepetésként.”

Lehet, hogy azóta mindez csak egy lázálom haldoklás közben, és most érkeztem meg a pokolba, ahol három hetet kell együtt töltenem Európa legérzékibb, legszerelmesebb és legízletesebb tájain egy